

[Inge Krogh.]

Angående forslag om ændring af lov om omsorg for invalidepensionister og folkepensionister er vi sådan set også enige i princippet om, at der dér bør sættes maksimum for udgifter både til anlæg og til drift. Men det er et betydelig vanskeligere spørgsmål, når det drejer sig om døgninstitutioner, altså hvor hjælpeløse mennesker, ældre mennesker, opholder sig hele døgnet. En daginstitution er noget ganske andet, og derfor er det meget vanskeligt, tror jeg, at sætte maksimumsbeløb, og jeg tror i hvert fald, at det må kræve en meget omhyggelig gennemgang i udvalget.

Der står i bemærkningerne, at der skal ske en forenkling af standarden og en lempeelse af kravene til disse bygninger for invalide og ældre. Det er et udvalg under socialministeriet, der har fastlagt retningslinjerne, og de er godkendt af Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen og andre, men man spørger sig selv: er de godkendt af sundhedsstyrelsen? Så vidt jeg ved, skal bestemmelser om disse institutioner gå over sundhedsstyrelsen, og der er mange af disse meget hjælpeløse patienter, der kræver meget plads bare for at kunne hjælpes op af sengen. Jeg ved godt, der er overdrevne ting; der er steder, hvor der er indrettet køkkener alene til invalide, til nogle, som aldrig vil være i stand til at sætte en kedel vand over, men det er så vidt forskellige krav, der stilles til institutionerne for disse hjælpeløse patienter, og jeg vil altså derfor spørge, om sundhedsstyrelsen har været med i bestemmelsen om at forenkle kravene.

I bemærkningerne er der anført et overslag for det maksimumsbeløb, der må fremsendes til refusion hos staten for den enkelte plads. Der angives 90.000 kr. i hovedstadsområdet og 75.000 kr. i resten af landet. Man er meget betænkelig ved disse meget kategoriske tal. Det er vanskeligt at spare på disse institutioner, hvor der skal mange til at hjælpe den enkelte, og så må man tænke på, at det altså er hele døgnet, de kan kræve intens pleje, og der er andre ting. Skal der spares, så er det næsten altid kosten, det går ud over, og netop disse mennesker trænger til en kost, der indeholder æggehvidestoffer og vitaminer, og den bliver derfor dyrere.

Jeg tror som sagt, det er meget vanskeligt

at spare her, og der må en bearbejdning af disse beløb til, men i princippet er vi enige.

Hanne Reintoft (DKP):

Det blev sagt under finanslovdebatten, og det skal gentages tydeligt her, at vi ikke alene er modstandere af disse besparelsesforslag, men opfatter dem som et led i den sociale politik, regeringen har ført i den senere tid, hvor man netop rammer den svageste stillede del af befolkningen, mens man letter det for de velbjegete. Den rammer de svageste i befolkningen ved direkte at påføre dem forhøjede udgifter, ved at påføre dem besvær og spildte arbejdsdage, og den rammer dem ved, at man overfører nogle af statsskatterne til de kommunale skatter, der ved sin degressive form rammer meget mere nedad end den progressive statsskat.

Den politik, vi har ført over for vore børneinstitutioner, har længe været urimelig. I årevis har vi manglet institutioner — med alle de uheldige følger, det har givet for vore børn. Da det endelig lettede, svarede man med at forhøje priserne, så det gav i hvert tilfælde de små stillede forældre nye problemer, og vi er i dag derhenne, hvor kun mennesker med gode indtægter efterhånden har råd til at benytte sig af institutionspladserne, mens de svageste stilledes børn stadig væk er henvist til mere eller mindre effektive private ordninger, familieordninger, eller de bliver nøglebørn.

Vi lever i det EF-land, der har flest kvinder i beskæftigelse. 40 pct. af vor arbejdsstyrke udgøres af kvinder, og netop de gifte kvinder i den aldersklasse, der har børn, er i de senere år søgt ud på arbejdsmarkedet. Disse kvinder slæber store rigdomme hjem til vort land. De gør en dyd af nødvendigheden, for i arbejderklassen er det nu sådan for øjeblikket, at man er nødt til at have to indtægter for at forsørge en familie. Denne raffinerede debat, som jeg kan forstå fremskridtspartiet bl. a. vil føre om, hvorvidt kvinderne skal være hjemme eller ude, er og bliver en overklasse- og middelklassedebat. Arbejderkvinden har ikke noget valg, og for hende hører det ikke til i realiteternes verden at diskutere det.

Det ligger derfor klart, at vi i stedet for at skære ned på vore børneinstitutioner skulle udbygge dem. Vi skulle sørge for at få løst nogle af problemerne omkring børnenes